Donna MacMeans

CSISZOLATLAN GYÉMÁNT

Romantikus Regények

Donna MacMeans

CSISZOLATLAN GYÉMÁNT

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Redeeming the Rogue

Copyright © 2011 by Donna MacMeans All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

Szerkesztette
BAKAY DÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586–6777
ISBN 978 963 452 005 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA
Készült 20,25 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Első fejezet

London, 1881. május

Michael Rafferty idegesítően ismerősnek érezte a kés nyomását a gerince alján, bár az előkelő Mayfair negyedben egyáltalán nem számított ilyesmire.

– Pénzt vagy életet! – sziszegte a támadója torokhangon. – Két ilyen ficsúrnak biztos jól tele van tömve a zsebe.

Rafferty a társára pillantott. Mihelyt meglátta az alig észrevehető biccentést, hirtelen megfordult, és a sétapálcájával a bandita kezére csapott. A kés kirepült a rabló markából, és ártalmatlanul végigcsúszott az utcán. A tolvaj fegyver nélkül az öklére szorítkozott, de hamar rájött, hogy ezen a téren is leiskolázták. Rafferty hamarosan arccal egy díszes mayfairi ház oldalához szorította, a karját pedig fájdalmasan kicsavarta.

– Szép volt! – tapsolt a társa. – Nem is kellett segítenem.

Rafferty arca megrándult, a felhasadt ajkába belehasított a fájdalom. Egyetlen szerencsés ütése azért volt annak az átkozott gazembernek. Gyalázat, hogy épp a gyűrűjével találta el!

– Pedig értékeltem volna egyik-másik híres mutatványodat – felelte, miközben kisimította a szeméből a haját. – Vagy azokat a színpadra tartogatod?

A barátja, a híres Phineas Connor, az illúziók nagymestere felnevetett.

– A színpadi előadásaim kártyákra és galambokra korlátozódnak. Téged ismernek az öklödről, Rafferty. – A sarokba szorított fogolyra pillantott. – Legalábbis az írek, akiknek ennél több eszük is lehetne.

A férfi mocorgott.

– Rafferty? Maga az? – Úgy káromkodott, mint egy matróz, és

a mocskos rongyaiból ítélve talán az is lehetett. – Esküszöm, hogy nem tudtam.

Rafferty feljebb rántotta a rabló karját, szövet szakadása hallatszott.

– Kutasd át a zsebeit!

Miközben Phineas átvizsgálta a gazfickó ruházatát, Rafferty kipillantott a ház sarka mögül a homlokzat előtt sorakozó kétkerekű bérkocsikra. Az elit társaság kísértést jelent az olyan bűnözők számára, mint amilyet épp most fogott el.

– Túl takaros környék ez a magadfajta kikötői patkányok számára.

– A magam dolgával törődtem, amíg maguk ketten elő nem bukkantak – mormolta a bandita.

Phineas kezében ezüst csillant, a rabló zsebéből szedte elő. Rafferty megrázta a férfit.

– Fél korona? Kit raboltál ki ma este?

– Senkit sem. Egy üzenetért kaptam. Fél koronát előre, felet meg majd a válaszért.

– Miféle válaszra számítasz a hátba szúrásért? – Rafferty megrángatta a rabló karját, amitől az felnyüszített.

– Nem magának küldték azt az üzenetet. Egy hölgynek kell átadnom, épp rá vártam. Csak gondoltam, maguk ketten könnyű préda lesznek, amíg itt ácsorgok.

Phineas kivette a levelet a rabló kabátjából. Sem név, sem cím nem szerepelt az elején, a hátulját azonban vörös viasszal pecsételték le. Megpöcögtette.

– Jó minőségű papír. Túl szép egy ilyen magadfajta csatornapatkánynak.

– Ki a hölgy? – kérdezte Rafferty. Mivel nem kapott választ azonnal, magasabbra rántotta a rabló kicsavart karját. – Mondd meg, vagy kitépem a karod a helyéről!

– Nem tudom a nevét! – üvöltötte a férfi összeszorított szemmel. – Csak annyit tudok, hogy zöld ruhát fog viselni, és eljön az urak báljára. – Az arca feljebb csúszott a mészkövön, az álla már szinte felfelé állt. – Barnell azt mondta... – A szeme hirtelen elkerekedett, és gyorsan összeszorította a száját.

– Barnell? – Rafferty Phineasre pillantott, aki bólintással jelezte, hogy szintén felismerte a nevet. – James Stuart Barnell az alsóházból? – Lord Henderson, Rafferty főnöke a belügyminisztériumban említette, hogy Barnell tiszteletét teszi a D'Orange grófné házában rendezendő diplomáciai fogadáson. Rafferty sejtése szerint ezért kellett most odamennie az erőteljes tiltakozása dacára is. A dölyfös, önhitt, kevély diplomaták társaságában eltöltött este még ennél a merev, keményített gallérnál is borzalmasabb kínzás, amely ebben a pillanatban is szúrta a nyakát. Most, hogy a hírszerzés szerint Barnell az Ír Önrendelkezési Párt – az ír függetlenség erőszakos kivívását támogató csoport – elnöke lett, a brit kormány minden mozdulatát figyelte. Ezért kellett Raffertynek részt vennie ezen a puccos fogadáson, ahelyett hogy kellemesen mulathatna a Brannigan fogadó készséges leányzóival.

Phineas elment a késért, átadta Raffertynek, aki átmenetileg a derékszíjába csúsztatta a fegyvert, majd elengedte a rablót.

– Pontosan mit mondott neked Barnell?

– Többet semmit se – morogta a férfi.

– Szerencséd van – mosolyodott el Rafferty. – Épp az összejövetelre igyekszem. Szívesen átadom az üzenetet Mr. Barnell rejtélyes hölgyének.

– Magamfajtára számít, nem magára – panaszkodott a gazfickó. – És hogy kapom meg a másik fél koronát, ha nem viszem el a választ?

– Örülj, hogy élsz! – förmedt rá Rafferty, de közben már a nő kilétén töprengett. – Most pedig tűnés innen! Meg ne lássam, hogy még egyszer beleütöd itt valamibe az orrod, vagy anélkül térsz vissza Kerrybe!

A férfi elsompolygott, de amikor biztonságos távolságba ért, visszafordult.

– Szomorú az a nap – vicsorgott dühében –, amikor egy ír a saját fajtája ellen fordul!

Rafferty álla megfeszült, a keze ökölbe szorult. Ha Phineas nem érinti meg a karját figyelmeztetőleg, addig kergette volna azt a gazfickót, amíg vissza nem vonja a lenéző szavait.

– Nyugalom, Rafe! – tanácsolta Phineas. – Bolond ez az em-

ber. Ne felejtsd el, hogy kést nyomott a hátadnak! – Addig követték a tolvajt a tekintetükkel, amíg el nem tűnt az árnyak között.

– Hogy gondolhatják, hogy kihúzom magam az ír függetlenségért folytatott harcból? – morogta Rafferty. Nem ez a pimasz fráter volt az első, sem az utolsó, aki gúnyosan számon kérte rajta a hazaszeretetét. – De az önrendelkezés kivívásának nem az ártatlanok meggyilkolása a helyes módja.

– Tudom, tudom. – Phineas a hátára csapott. – Samuel Johnson bölcsen fogalmazott: Mi, írek, őszinte emberek vagyunk. Sosem mondunk jót egymásra.

Bár még mindig dühítette a fajankó megjegyzése, Rafferty érezte, hogy kezd jókedvre derülni. Phineasnek valószínűleg igaza van. Az az ember bolond. Inkább ezzel a príma kis zsákmánnyal kellene foglalkoznia, ami az ölébe hullott... a rejtélyes zöld ruhás nőnek szóló üzenettel. Elmosolyodott. A történelem bebizonyította, hogy még a legtüzesebb politikusok is sebezhetők, ha gyönyörű nőkről van szó. Talán ez a hölgy lesz a kulcsa a forradalmi csoport kiiktatásának? Előhúzta a borítékot a kabátjából.

– Talán a jó szerencse adta a kezembe ezt az üzenetet. Szerinted Barnell találkát kért tőle? – A piros pecsétet figyelte. – El kellene olvasnunk, mielőtt átadjuk.

Phineas szemügyre vette a borítékot.

– Nem tudom levenni a pecsétet úgy, hogy a nő észre ne vegye. Ha lenne időnk visszamenni... – Raffertyre pillantott. – Talán az lesz a legjobb, ha átadjuk a levelet, azután követjük a nőt. Később is megpiszkálhatom az üzenetet. – Elmosolyodott. – Talán hasznát vehetjük a trükkjeimnek.

Rafferty kisöpörte a haját az arcából. Hosszabbra hagyta, mint ahogy az illendőség megkívánta, így könnyebben elvegyülhetett a bűnözők közt. Aki ugyanis ismerte a sikátorokat, létfontosságú hírekhez juthatott, Rafferty pedig kifejezetten otthonosan mozgott bennük.

– Akkor hát, Mr. Connor, a csodák és az illúzió fortélyainak mestere – Rafferty gúnyosan meghajolt előtte, mintha köszöntené –, volna szíves felfedni ennek a nőnek a kilétét? Nagy segítség lenne ez az információ, ha odabent minden hölgy zöld ruhát visel.

Phineas felnevetett.

– Akkor sem árulnám el, ha lennének ilyen képességeim. Az ő felkutatása sokkal vonzóbbá teszi majd a fogadást.

Rafferty a legszívesebben tiltakozni kezdett volna. Az ő tapasztalata szerint az ilyen fennhéjázó, valószínűleg kísérővel érkező nők nem szívesen évődnek a hozzá hasonló fickókkal.

Paták kopogása és egy hintó zötyögése vonta magára a figyelmét. Újabb diplomata érkezett a házhoz, fölösleges tereferét folytatni és lopott pillantásokat váltani. Phineas megérintette Rafferty könyökét.

– Én majd idekint figyelek, te pedig kérdezd ki a hölgyeket odabent!

Rafferty jobban örült volna, ha a társa játssza el a diplomata úriember szerepét, ő pedig kint őrködik. Végül is Phineas a színpadi előadó! Lord Henderson azonban határozottan kijelentette, hogy egyedül Rafferty vehet részt a fogadáson. Így aztán elindult az út túloldalán álló épület felé.

– Várj!

Rafferty hátrapillantott.

– Mi a baj?

– Elszakadt a kabátod. – Phineas a hosszú repedésre mutatott Rafferty hónaljánál. – A szádról pedig a selyemre csöpög a vér. Így még az ajtónállón sem jutsz túl.

Két egyforma, fekete ló újabb libériás hintót húzott a bejárat elé. A kocsiból egy nő lépett ki, az utcalámpák fénye megcsillant zöld szoknyáján.

Rafferty elfojtott egy káromkodást, és Phineas szalonkabátjára pillantott. Megrángatta a véres, fehér nyakkendője végét.

– Gyorsan! Cseréljünk!

– Még mit nem! – Phineas a fejét rázta, Rafferty azonban már nekiállt vetkőzni, épp a szakadt zakóját cibálta le magáról. Phineas sóhajtott, meglazította fekete nyakkendőjét, azután levette a felöltőjét. – Tudod, túl széles a vállad ahhoz, hogy jól álljon neked.

Rafferty mosolyogva vette át a zakót, és az egyik karját beledugta az ujjába. Kicsit rövid, de azért megteszi. A hátára rángatta, hogy a másik karját is bele tudja dugni.

– Ez a legjobb fellépőruhám! – figyelmeztette Phineas. – Könyörülj a varráson!

Feszült rajta, de Raffertynek nem volt más választása. A kést áttette a derékszíjából a csizmájába, az elkobzott levelet a felöltője belső zsebébe csúsztatta, a nyakkendőt pedig megkötötte.

Phineas a fejét csóválta.

– Csak egy fekete álarc meg egy jó ló kellene neked, és beállhatnál haramiának. Egyáltalán nem úgy nézel ki, mint az urak.

– Ezt bóknak veszem, barátom – felelte Rafferty, majd elindult az út túloldala felé.

Phineas utánakiáltott:

– Van még valami, amit tudnod kell... Amikor legutóbb ezt a zakót viseltem...

– Majd holnap elmondod! – kiáltott vissza Rafferty, mert már alig várta, hogy megtalálja azt a nőt, aki épp most lépett be a házba. – Találkozunk Lord Henderson rezidenciáján, háromkor!

– Cupido kedvese! – A fiatalembernek leesett az álla, és úgy remegett, mint a parton tátogó hal. – Nem tudtam, hogy ön a házasságszerző!

Mielőtt Lady Arianne Chambers elmagyarázhatta volna, hogy ezek a találkozások pusztán véletlenül vettek ilyen fordulatot, és egyáltalán nem szándékos üzelmekről van szó, a rémült férfi eltűnt a diplomaták és házastársaik locsogó tömegében, amely az olasz nagykövet szalonjában gyűlt össze. Amióta híre ment, hogy Arianne sikeres házasságokhoz vezető kapcsolatokat segített elő, az agglegények sikítva menekültek előle, mihelyt belépett valahová. Két évvel ezelőtt ez a fajta elutasítás megdöbbentette volna. Most már számított rá.

– Sajnálom, Anne. – Lady Cardiff pillantásában az a sajátos szánakozás csillant, amelyet a férjes asszonyok a kevésbé szerencsések számára tartogatnak. – Azt hittem, Crenshaw más lesz.

– Nem számít. Beletörődtem, hogy a vénkisasszonyok sorsa vár rám. – Arianne megveregette a legjobb barátnője karját, majd

megigazította a zöld szaténruhája ujjához varrt csipkét. – Így egyébként is boldogabb leszek.

Lady Cardiff a homlokát ráncolta.

– Nem minden férfi bánik úgy a feleségével, ahogy az apád az édesanyáddal. Lehet szerelemre és összetartozásra lelni a házasság kötelékében is.

Arianne nem javította ki a barátnője téves feltételezését, mivel úgysem győzte volna meg a magyarázkodásával. Kitty nem a Chambers-házban nőtt fel, így nem volt tanúja az anyja hervadásának. A bántalmazás csúnya és felejthetetlen látvány.

– Azért jobban örülnék, ha nem ragasztották volna rám azt a borzalmas nevet. – Arianne a vonósnégyes felé pillantott, a húrok rezgésének hangja elveszett a tömeg zajában. – Attól tartok, ez lesz a síromra vésve. Cupido kedvese...

– Aki ezt a nevet kitalálta, sosem tapasztalta meg, milyen kevéssé vagy tehetséges az íjászatban – ugratta az egykori iskolatársnője. – Különben a férfiak és a nők egyaránt rettegve menekülnének előled.

Arianne kuncogott a gondolatra, hogy a felékszerezett tömeg menedéket keres az ő nyilai elől.

– Akkor talán a társasági hölgyek nem igyekeznének annyira bemutatni nekem a lányukat. – Bár úgy képzelte, hogy bizonyos okok miatt ez hamarosan egyébként is véget fog érni, de azután elhessegette ezeket a gondolatokat. Úgy döntött, hogy ma este minden figyelmét a gyerekkori barátnőjének szenteli. Végtére is, amíg fény nem derül a titkára, nyugodtan részt vehet az ehhez hasonló összejöveteleken.

Lady Cardiff felé fordult.

– Kaptál már hírt Lord Cardiff őrhelyéről?

Kitty épp válaszolni készült, ám ebben a pillanatban megmerevedett, szippantott néhányat, és közelebb hajolt hozzá. Az orrát ráncolta.

– Anne, ez a legújabb illatkotyvalékaid egyike?

– Kudarcot vallottak a virágok? – pihegte Arianne. – Arra gondoltam, valami erősebbel helyettesíteném a fehérbort a nyári keverékben. Reméltem, hogy így több olajat kinyerhetek a szirmok-

ból. – Megszagolta a csuklóját. – Talán több vizet kellene használnom az egyensúly kedvéért. – Szent Kristóf! Az illata inkább egy szeszfőzdében dolgozó lányhoz illett, mintsem egy herceg húgához. Gyorsan legyezni kezdte magát.

Kitty a fejét rázta.

– Nem kell kétségbeesned. Senki sem fogja észrevenni, ahhoz nem elég erős, csak ha valaki esetleg túl közel áll hozzád. Biztos vagyok benne, hogy Crenshaw a hírneved miatt menekült el, nem pedig az illatod miatt.

Arianne szeme elkerekedett. Máris elterjedt volna a pletyka?

– Ó! – nevetett Kitty. – Ez rosszul hangzott. Valójában azt akartam mondani... – Hirtelen megváltozott az arckifejezése. – Jóságos ég, ki az az ember? Az ott, aki Lady Trembellel beszélget.

Arianne követte Kitty pillantását. Egy férfi szemmel láthatóan megdelejezte Lady Trembelt a figyelmes mosolyával, bár lenyűgöző módon egyáltalán nem illett bele ebbe az előírásokhoz szigorúan ragaszkodó társaságba. A hosszú, fekete haja belelógott a homlokába. Lady Trembel az oldalát markolta a kesztyűs kezével, amitől Arianne-nek az az érzése támadt, mintha az asszony próbálna ellenállni a késztetésnek, hogy félresöpörje azokat a sötét tincseket. Igen. Arianne úgy érezte, ő maga is hasonló nehézségekkel küzdene, ha közelebbről is megnézhetné magának azt a káprázatos szempárt. A férfi épp olyan alávalónak tűnt, mint a kalózok, mégis volt benne valami, amitől Arianne-nek bizsergett a bőre, a gondolatai összekuszálódtak, a gerincén pedig borzongás futott végig. Azt kívánta, bárcsak rápillantana ez az ember, hogy alaposabban is szemügyre vehesse a vonásait.

– Egyeseknek nem lenne szabad a zöldnek ezt a halvány árnyalatát viselniük. Egyáltalán nem áll jól Lady Trembelnek – zsörtölődött mellette Kitty. – A férfi érdeklődését azonban sikerült felkeltenie. Ismered őt?

Arianne a fejét rázta, közben azonban látta, hogy sok más hölgy is épp ezt teszi a szaporán rezgő legyezője mögött. Úgy tűnt, a teremben minden nő észrevette az idegent. Vajon az ő bőrüket is ismeretlen erő bizsergette?

– A felöltője egyáltalán nem alkalomhoz illő – észrevételezte Kitty. – És túl kicsi.

– Vagy a mellkasa túl széles – felelte Arianne szórakozottan. – Kíváncsi vagyok, hogy a teste más...

A barátnője finoman rácsapott a legyezőjével.

– Egy hajadon nem tehet ilyen megjegyzéseket – feddte meg. – Még akkor sem, ha hírhedt művész a bátyja.

Kitty játékos mozdulata vagy talán Arianne heves sóvárgása vonhatta magára az idegen figyelmét, ugyanis ebben a pillanatban végignézett a termen.

– Ha jól emlékszem – közölte Arianne, miközben Lady Trembel megérintette a férfi karját a legyezőjével, hogy visszaszerezze a figyelmét –, téged is érdekelt az ilyesmi, mielőtt férjhez mentél volna.

Kitty iskoláskorukban meglátogatta Arianne-t Nicholas yorkshire-i házában. Amikor a báty elment otthonról, titokban besurrantak a műtermébe, és meglesték a lengén öltözött alakokról készített vázlatait.

– De most már férjnél vagyok – felelte Kitty önelégült mosolylyal. – Nézd! Felkeltette a grófnő figyelmét. Talán tőle megtudhatunk valamit erről az emberről.

D'Orange grófnő, a Londonba akkreditált olasz követ felesége rendezte ezt a fogadást az egyik új diplomata tiszteletére. Az összejövetelek célját mindig feltüntették a meghívókon, bár nem volt rá különösebb szükség. A diplomaták imádtak csevegni, nem kellett nagyon biztatni őket, hogy összegyűljenek, és udvarias megjegyzéseket váltsanak. Arianne a rengeteg utazásnak köszönhetően a résztvevők többségével találkozott már, és élvezte a lehetőséget, hogy megújíthatja az ismeretségeit.

– Jóképű ördög, még ha az öltözéke hagy is kívánnivalót maga után – jegyezte meg Lady Cardiff. – Ha nem lennék férjnél...

– Kitty! – feddte meg Arianne. Halkan kuncogtak a kesztyűs kezük mögött. Mindketten tudták, hogy ez csak vicc volt. – Kizárt, hogy diplomata lenne; ahhoz túl... más. Kíváncsi lennék, mit keres itt.

Megigézve látta, hogy az idegen elmosolyodott a grófnő sza-

vain, amitől az arcán gödröcske jelent meg. Félénk, de csábító báj áradt belőle.

– Úgy vélem, D'Orange grófnő jelentős mértékben javította az ismeretlen úr kedélyét – jegyezte meg Arianne. – Némileg veszített a fenyegető jellegéből.

– Fenyegető? – Kitty felvonta a szemöldökét. – Ezt meg hogy érted?

Hát nem egyértelmű? Arianne épp válaszolni akart, amikor a grófnő és az idegen feléjük fordult. Gyorsan elkapta róluk a tekintetét, zavarba jött a gondolattól, hogy a férfi talán megérezte a kíváncsiságát, de aztán újra lelassult a szívverése. Ugyan miféle következményekkel járhatna ez rá nézve? Mihelyt ez az ember tudomást szerez Arianne becenevéről, azonnal visszavonul a helyiség legtávolabbi részébe, csatlakozik Crenshaw-hoz és a terem többi agglegényéhez.

A falnál őgyelgő csoportra nézett, akik épp lopott pillantásokat vetettek az újonnan érkezettre. Azok láthatóan kényelmetlenül érezték magukat tőle. Van igazság a földön!

– Erre tartanak! – lelkendezett Lady Cardiff. – Talán nem is kell megvárnunk a fogadás végét, máris megtudhatjuk, kicsoda!

Ó, jaj! Arianne szívverése felgyorsult. Bár a vénkisasszonyok sorsát választotta, nem volt immunis a férfiak figyelmére. Talán elhamarkodottan szögezte le, hogy ez az ember aligha alkalmas diplomáciai feladatokra, mivel a férfi sötét tekintetétől jelen pillanatban úgy érezte, hogy képtelen volna nemet mondani neki.

– Lady Cardiff, Lady Arianne Chambers – a grófnő mindkettejüknek biccentett –, engedjék meg, hogy bemutassam Mr. Raffertyt, aki csak nemrég állt be a diplomaták testületébe.

Arianne elméjén kétkedés suhant át, miközben ő és Lady Cardiff üdvözlésképp biccentettek. A férfi ajkán éktelenkedő friss vágás arról tanúskodott, hogy ez az ember legalább annyit használja az öklét, mint a diplomácia okos szavait. Az anyja tapasztalatai alapján óvakodnia kellene az ilyen alakoktól, valami azonban minden józan megfontolás dacára is vonzotta hozzá.

– Mr. Rafferty! – szólalt meg Kitty. – Biztosan csak most érke-

zett Londonba. Nem hiszem, hogy láttam már a nagykövetségi összejöveteleken.

– Talán még sosem nézett be a sötét sarkokba – felelte a férfi halvány ír kiejtéssel. Az éber tekintetébe dévaj csillogás költözött.

– Lady Arianne! – A hirtelen figyelemtől a lánynak a lélegzete is elakadt. – Kifejezetten kértem, hogy mutassanak be önnek, mivel szeretnék önnel négyszemközt váltani pár szót.

Kitty arcára kiült a döbbenet, a barátnőjét pedig szinte megbénította a meglepetés. A férfiak sosem keresték ilyen nyíltan a társaságát, különösen a veszedelmesen jóképűek nem. A szája teljesen kiszáradt, amiből rájött, hogy tátva felejtette. Szent ég, most biztosan úgy fest, mint Lord Crenshaw!

– Nem hiszem, hogy ebben a szalonban lehetséges négyszemközt maradni – ugratta őket a grófnő. – Jöjjön velem, Lady Cardiff, feltétlenül be kell mutatnom valakinek. – Kitty habozott, aztán vonakodva bár, de követte a háziasszonyt.

– Talán távolabb léphetnénk ettől a népszerű puncsos táltól. – Mr. Rafferty összekulcsolta a kezét a háta mögött, mintha meg akarná erősíteni, hogy semmiféle fenyegetést nem jelent, Ariannenek azonban így is megfeszült minden idegszála. Érezte, hogy minden lépésüket irigy női pillantások kísérik, miközben elvezette az idegent a cserepes pálmafák közé, ahol kevesebben ácsorogtak.

– Lady Arianne! – A férfi hangja olyan édesen rezgett, mint a refrént játszó hegedűké. – Úgy vélem, olyan üzenetet hoztam, amelyet önnek szántak...

Egy fekete tincs a férfi szeme elé hullott, valamivel a szemhéja alá ért. Arianne megszorította a legyezőjét, nehogy el akarja simítani.

– ... de vonakodom átadni. – Az ajka kellemes mosolyra húzódott, ami szöges ellentétben állt a szemében csillogó élénkséggel.

– És vajon miért, uram? – Arianne mellkasa kitágult, nekipréselődött a fűzőnek. Szent Kristóf! Mostanra több esze is lehetne, semhogy áldozatul essen az izgató kiejtésnek és a csábító mosolyoknak!

– Attól tartok, mihelyt elolvassa az üzenetet, elhagyja a szalont, így nem lesz többé alkalmam élvezni a társaságát.

Arianne a társasági normáknak tudta be a hamis hízelgést, a váratlan üzenettől azonban égnek állt a haja. Csak rossz híreket hoznak ilyen sietve. Felgyorsult a szívverése.

– A bátyám küldte? – kérdezte a helyzethez illő komolysággal. – A felesége az első gyermeküket várja. Ha valami baj történt, azonnal indulnom kell!

– Nem. – Mr. Rafferty megfogta a karját, mintha meg akarná akadályozni, hogy elrohanjon. Arianne-nek bizsergett tőle a válla. Döbbenten nézett a férfi szemébe, és meglepve látta a benne megbúvó megvetést. Mit tett, amivel kiérdemelte ezt a gúnyt? – Elnézést kérek, ha megijesztettem. Az üzenet nem a családjától jött. – A férfi még mindig nem engedte el a karját. A nő éles pillantással jelezte a helytelen mozdulatot. Mr. Rafferty felismerte, hogy hibázott, és azonnal elengedte, de nem kért bocsánatot. – Eredetileg valaki más adta volna át. – A zakó belső zsebébe nyúlt, és elővett egy borítékot. Szinte vádlón meredt Arianne arcára. – Mint látja, nincs rajta címzés. – Előrehajolt, kicsit túl sokáig tartotta fenn ezt a közelséget. – Meg kell győződnöm róla, hogy önnek szánták.

Arianne oldalát furdalta a kíváncsiság. Elvette a borítékot, megtörte a viaszpecsétet, kihajtotta a papírt, és átolvasta.

Tekerd be a kutyát gyapjúba, aztán ereszd rá a jenkikre! Közeleg a nap, érkezik a halál.

B.

Szent Kristóf! Arianne megint átolvasta a rejtélyes szavakat.

– Micsoda badarság! – A homlokát ráncolta. – Biztos benne, hogy nekem küldték ezt az üzenetet?

– Badarság? – Mr. Rafferty kitépte a nő kezéből a papírt, és elolvasta a tartalmát. – Ez nem is találkozóra hív – jegyezte meg.

– Találkozóra! – kiáltott Arianne kissé túl hangosan. Az arca felforrósodott. Dühödt tempóban rezegtette a legyezőjét, és halkabban folytatta: – A bátyám herceg, így biztosíthatom, nem vagyok hozzászokva, hogy idegenek pocskondiázzák a jó híremet. Egyáltalán miből gondolta, hogy nekem szól ez az üzenet?

Mr. Rafferty összehúzta a szemét, az álla megfeszült.

– Csakugyan azt hittem, hogy az üzenet egy randevú helyét és idejét tartalmazza. Amikor hallottam, hogy valaki kedvesének nevezik, azt hittem, ön lehet a címzett. – Mogorva képpel beledugta a kabátjába a papírt és a borítékot. – Egyszerű tévedés.

Egy férfi kedvesének nézte! Arianne legyezője most már olyan erővel verdesett, hogy a pálmák levelei megremegtek. Óvatosan válogatta meg és gondosan ejtette ki a szavait, a beszélgetőpartnere láthatóan gyenge képességeihez mérten.

– Az a probléma a hallgatózással, Mr. Rafferty, hogy az ember szinte sosem szerez tudomást a teljes kontextusról. Úgy vélem, azt hallotta, amikor a házasságszerzői képességeimről beszéltek.

Nem is kellett volna erre kitérnie. Mr. Rafferty az ide nem illő öltözékében és a friss ajaksérülésével valószínűleg hívatlan vendég ezen a diplomatákból álló előkelő összejövetelen, és soha többé nem fogja látni.

Csakhogy gyötörte az a kimondatlan ítélet a férfi szemében. Fontosnak érezte, hogy a becsületén még ez előtt az ember előtt se essen fölöslegesen csorba. Hamarosan úgyis elveszíti...

– Egyesek Cupido kedvesének neveznek – magyarázta sietve, aztán zavarában még vörösebbé vált. – Sejtésem szerint ennek a nevetséges névnek az egyik felét hallhatta.

– Házasságszerző? – Mr. Rafferty ajka egy pillanatra vidáman felfelé görbült, aztán újra kiegyenesedett. Arianne hallotta, hogy reccsen egy varrás. – Elnézését kérem, Lady Arianne. Az üzenet nyilván valaki másnak szól. Remélem, a valódi címzett...

– Tehát a becenevem alapján úgy gondolta, hogy légyottokra járok? – Arianne maga sem értette, miért nem hagyja annyiban a dolgot. Talán nem érezte elégségesnek a bocsánatkérést a becsületét ért támadás után. Hagynia kellene, hogy ez az ember is gyorsan elinaljon, mint Crenshaw és a többiek.

Mr. Rafferty összehúzta a szemét.

– Más megfontolások is...

– Kérem, meséljen ezekről a megfontolásokról. Nem szeretném, ha mások abba az illúzióba ringatnák magukat, hogy kapható vagyok holmi tiltott szórakozásra.

A szarkazmusa célba talált.

A férfi elbizonytalanodott, mintha azon töprengene, melyik a bölcsebb: hallgatni, vagy az elfogadhatatlan viselkedését mentegetni. A tekintete végigsiklott Arianne-en, az ajka halovány mosolyra húzódott.

– Azt mondták, a címzett zöld ruhát fog viselni. Mivel pedig eredeti feltételezésem szerint a küldő találkát remélt, egyszerűen kikerestem a teremben a legcsinosabb nőt a megfelelő színű öltözékben. Önre esett a választásom. – Fejet hajtott. – Most pedig, ha megbocsát...

Arianne átsiklott az átlátszó hízelgés fölött.

– Több nő is visel zöld ruhát. Láttam, hogy korábban Lady Trembellel társalgott, mégis nekem adta ide az üzenetet...

Ez a beszélgetés eredetileg az ostoba feltételezés jóvátételére irányult volna, de valami egészen másba torkollt. Vajon megváltozott valami Arianne-en a szerencsétlen bécsi eset óta? Lehetséges volna, hogy egy vadidegen képes észrevenni a társadalmi elfogadottságában beállt változást?

– Nyilván volt valami más oka is – erősködött gyanakvóan.

A férfi egy pillanatra elbizonytalanodott, aztán közelebb hajolt.

– Lady Trembel illata nem hordozta magán az angyalok ajándékának a jegyeit.

– Az angyalok ajándékának? – Arianne arcán nyilván tisztán látszott az értetlenség. Talán ez egy újabb ír bók lenne?

Mr. Rafferty elfordult, halkan nevetett, aztán újra rápillantott.

– Az angyalok ajándékának nevezik a finom ír whisky azon részét, amely főzés közben elpárolog. – A tekintetében határozottan csábító fény csillogott. – Tapasztalataim szerint az alkoholt túlzottan kedvelő nők általában...

– Részegesnek tart? – támadt rá Arianne dühösen. Az orcája ismét lángolt.

A férfi elmosolyodott.

– Nem mindenki találná a whisky illatát olyan vonzónak egy hölgynél, mint én, de...

– Hibáztam a kölnivizem elkészítésében! – erősködött Arianne talán kissé túl hangosan. Pár fej feléjük fordult. Halkabban folytatta: – Azt hittem, egy erősebb alap jobban kiemeli a virágokat.

– Igen kiváló tévedés volt.

Ez az arcátlan, különc bugris kineveti őt! A szeme sarkán látszott, milyen remekül mulat rajta, a hangja dévajul csengett. Pimasz fráter!

– Most pedig, ha megbocsát – mondta Mr. Rafferty. – Meg kellene keresnem...

– Ha szabad emlékeztetnem, uram, egy herceg húga vagyok. – Halkan, hűvösen beszélt, hogy a férfi kiérezze a hangjából a nemtetszést. – Nem is értem, hogy egy ilyen közönséges alak, mint ön, hogyan nyerhetett bebocsátást erre a fogadásra, de cseppet sem értékelem a vádaskodását.

A férfi határozottan indulni készült, most azonban megállt. Kihúzta magát, és ha Arianne jól hallotta, egy gombja lepottyant a földre. Mr. Rafferty megfordult, felhúzta kifejezetten csinos orrát, úgy nézett le a nőre.

– Azt hiszem, már elnézést kértem a tévedésemért. Egyetlen mentségem, hogy azt feltételeztem, minden férfi vágyna az ön társaságára. – Megremegett az orrcimpája. – Bízom benne, hogy képes megbocsátani egy ilyen közönséges és téves feltételezést. – Felemelte a nő kezét, mintha meg akarná csókolni, Arianne azonban elrántotta, és közben véletlenül megcsapta a férfi sérült ajkát.

A sebből friss vér serkent ki. Még többen fordultak feléjük.

Arianne-ben bűntudat és szégyen áradt szét. Nem viselkedett volna ilyen modortalanul, ha nem provokálják. Egy valódi nemes hölgy túllépett volna az élcelődésen.

– Van kendőm – mormolta, és már nyitotta is a retiküljét.

– Hagyja! – Mr. Rafferty belenyúlt a rosszul szabott felöltő zsebébe. – Nem akarnám, hogy az én közönséges ír vérem tönkretegye egy herceg húgának a kendőjét.

Elővett egy fehér kendőt, de azzal együtt kihúzott egy vöröset, amely egy kékhez volt hozzákötve, azt pedig egy sárga követte. Rafferty megdermedt, a fehéret megmarkolta, miközben a színes anyagok egymáshoz csomózva lógtak a zsebéből. Halkan elkáromkodta magát, és kifejezetten lekicsinylő véleményt mondott egy Phineas nevű illetőről.

Mindenfelől nevetés harsant. Arianne sikertelenül próbálta elrejteni a derültségét. A léha jókedvét azonban gyorsan szertefoszlatta Rafferty dühös és zavarodott pillantása. Azonnal megbánta a ridegségét, de a férfi nem hagyott neki időt a mentegetőzésre.

– További jó mulatást, hölgyem! – mondta, miközben visszadugta a zsebébe a színes kupacot. – Bizonyára örömmel tölti el annak valószínűtlensége, hogy útjaink újra keresztezhetik egymást. – Sarkon fordult. – Ahogy engem is.

Kivonult a szalonból, hátra sem nézett.

– Szóval... – Kitty a barátnője mellett termett. – Mi megbeszélnivalótok volt a jóképű Mr. Raffertyvel ilyen hosszú ideig? Egyértelműen úgy tűnt, hogy elvarázsoltad.

Arianne Kitty ingerkedő arckifejezésére pillantott. A barátnője első, „jóképű ördög" jellemzése elég találónak bizonyult, bár a „jóképű" szóban azért nem volt teljesen biztos.

– Úgy tűnik, feleséget keres, és kikérte a véleményemet – rögtönzött. Nem akarta bevallani, hogy Mr. Rafferty egy férfi szeretőjének nézte.

– És van valami ötleted? – kérdezte Kitty a tömeget vizslatva.

– Biztosra veszem, hogy nem fogjuk viszontlátni Mr. Raffertyt.

– Kár. Ő volt itt ma este a legizgalmasabb férfi.

– Gondolod? – Arianne a távozó felé pillantott. Be kellett ismernie, hogy az idegen jobban lekötötte a figyelmét, mint eddig bárki más. – Egyedül neki volt elég bátorsága ahhoz, hogy beszédbe merjen elegyedni velem – tette hozzá, és Kitty kedvéért halkan felnevetett.

– Jó lenne tudni, kit faggathatnánk ki róla.

– Nem számít. – Arianne az ajtót bámulta. – Szerintem többé nem látjuk ezt a pimasz embert.

Mihelyt Rafferty kilépett az épület ajtaján, Phineas előbújt az árnyékból.

– Megtaláltad? Nem láttam senkit zöld ruhában távozni.

Rafferty egy pillanatig habozott, annyira elmerült a gondolataiban, hogy hirtelen el is feledkezett Phineasről, aki titokban kö-

vette volna a találkára azt a nőt, aki nyilván nem az izgalmas, akaratos, a társadalmi rangjára büszke Lady Arianne.

– Az üzenet nem találkozóra szólt – felelte morcosan. Végignézett az utcán, bérkocsit keresett. Az utolsó fiáker a sorban ígéretesnek tűnt. Bár idefelé nem nagyon igyekezett, most szerette volna minél gyorsabban maga mögött hagyni a savanyú sznobokat.

– Honnan tudod? – Phineas alaposan szemügyre vette. – Kinyitottad! Mi állt benne?

– Kutyákról, jenkikről és halálról szólt. – Rafferty a zsebébe nyúlt, kivette a borítékot, és Phineas kezébe nyomta, de közben egy pillanatra sem lassított le. – Nem a megfelelő nő nyitotta ki. Miután feltörte a pecsétet, értelmetlen lett volna másokat is megkörnyékeznem. Úgyis letagadnának mindent.

Az utolsó kocsi csakugyan szabad volt. Rafferty elvakkantotta a hajtónak a címet, és bemászott.

– Kutyák és jenkik. Milyen különös! – Phineas csatlakozott hozzá a homályos fülkében. – És még mindig nem tudjuk, ki a kapcsolattartó? Az a titokzatos, zöld ruhás nő?

Rafferty a ház felé pillantott.

– Legalább egy nőt kizárhatunk – mormolta. Még Barnellnek is lenne annyi esze, hogy elkerülje a Lady Arianne Chambers-féléket.

Második fejezet

A hálószoba kályhájában nem ropogott a tűz, bár estére ugyancsak lehűlt a levegő. Arianne vacogott a vékony hálóruhájában, mégsem volt hajlandó megkérni a szolgákat, hogy pusztán az ő kényelme érdekében rakjanak tüzet, aztán meg takarítsák ki a hamut és a kormot. A szék háttámlájáról lehúzott egy hatalmas vállkendőt, aztán magára terítette, remélve, hogy a melege átárad az ujjaiba és a lábfejébe is.

Ez a londoni ház a bátyjáé, Williamé, Bedford hercegéé volt, aki azonban most az örököse érkezését várta a deerfieldi kastély-